

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-06, [iš Sočio - į Voronežą].

Einu į paštą ir dreba

Einu į paštą ir dreba širdis — — — Ar ir šandie nieko nebus, ar nebus? —

Ar neatlankys manęs Sesulė, ar nepratars žodelio į mano dūšią?..

Einu ir dreba širdis — — —

Jei žinotau, kad nėra, neitau geriau, nesiklaustau, neprašytau — manytus tuomet, kad yra dovana, bet ji tokia aukšta, kad reikia pasiilgėti, pakentėti, paliūdėti, padegėti, ir tik degusia širdžia priimti ją — — — Einu, ir dreba širdis, ir noris atsako negauti — — —

Sesute, ar ilgai, ar ilgai dar į mano dūšią žodį brolišką netarsi? — —

Nejaugi nejunti, kad pasiilgau, kad laukiu, kad ilgiuos, kad dieną ir naktį tave tegodoju — nejaugi nejunti? — —

Aš ir sapnus del tavęs tesapnuoju, ir godas del tavęs teaudžiu, ir vainikus del tavęs tepinu, o tu manęs brolišku žodžiu atlankyti nenori — — —

Esu taip toli nuo žmonių, nuo gyvųjų, aš ir šnekėt turbūt nebemokėtau, ir niekas manęs neatlankys, bet jei tu, Sesule, manęs atlankyti nenori, tai ką aš bedarysiu — —

Aš pasiilgau tavęs, aš labai, labai Tavęs pasiilgau — — — Ir kai aš ilgas ilgas valandas rymau ir žiūriu tolin — mano akys dega ir žiba, ir krūtinę kažkas slegia, slegia, slegia — —

Ir kai aš prie marių rymau ir žiūriu mėlynybėn, krūtinė taip ir tirpsta, taip ir jūruoja, taip ir liejas banga už bangos — —

Sesule, Sesutėle!

Ar tu atlankysi mane?

Ar tu ateisi in mane, in maną amžinastį, in maną vienumą?

Juk taip ilgai aš tylėjau, in dūšią taip ilgai niekas nebylojo ir dabar aš laukiu, ir dabar lūkesy mirštu — — —

Ne! Ilgai dabar nebeisiu paštan — tegu, tegu sau.

Aš visai, aš visai nenoriu to neprotingo — nieko nėra — — —

Kokia šandie diena?

Kažkodel man rodos, kad tai turi būti šeštadienis — — Gegužis ir šeštadienis — ar ne juokinga — —

Только Смерть — наш день субботний — — [1]

Juokis, Sesut, juokis — ašaros kartesnės bus! —

Только Смерть — наш день субботний,

Бледность искры — весь наш свет! [2]

— — —

Saulė nusileido.

Eisiu ir ašei — — Eisiu.

Juk mano gyvenimas visas buvo nesąmojingas —

Mano turbūt ir lemtis, kad tik skursti ir ilgėtis, ir žemėn žiūrėti — —

Žiūrėti žemėn —

— — — —

6/V — 17

Aš, rodos, tau vakar išsiunčiau laišką be markės — — Tai atsiprašau labai — tai aš netyčia užmiršau prilipyti —

—————

KOMENTARAI

[1] ~ *rus* = Mūsų Atilsis - mirtis!

Jurgis Baltrušaitis, „Nocturne“, in: Jurgis Baltrušaitis, *Žemės laiptai. [Kalnų takas]*, vertė Linas Broga, Vilnius: Vaga, 1973, p. 149-150.

[2] ~ *rus* = Vien tik žiežirbos mums šviečia, / Mūsų Atilsis - mirtis! (JB, „Nocturne“, in: *Ibid.*).